

Ninsori de slove

Bragagiu

Ce e val ca valul trece...

M. Eminescu

Cuvinte din povești să-mpartă
Vor frumusețea diafană
Și stele bat în orice poartă,
Și fulgii cad pe orice geană.

Iar sufletul în piept tresare
Când înțeleg că-n mine sună
O melodie de ninsoare
Cu liniștirea în cunună.

Nu înțeleg de ce mă cheamă
Tăcerea asta scrisă-n note
Că eu prind vântul strâns de coamă
Cu-ncrederile donquijote.

Și-ncep să buchisesc în iarnă
Pe slovele tot duferite
Iar cerul basmul nou îl toarnă,
Iar eu nu pot a-l ține minte.

Trece prin mine și pe-alături -
N-am când să îl prefac în carte
Tot rătăcindumă-n omături
Atât de-aproape și departe.

Întreg în dalba simfonie
Plăpândă până-n efemeră
Doar protestez c-o veșnicie
Nu este dată-n atmosferă.

Că ea va trece și s-a duce
Și n-oi păstra-o-n amintire
Nici până-n prima mea răscruce
Sau la întâia poticnire.

Dar voi primi așa cum este -
Uitării i-oi ierta iar graba:
Simt chiar de ea e doar poveste
Însă n-a fulguit degeaba.

Orice cuvânt sculptă în mine,
Oricare stea mi-adăugase
Și știu că dacă iarăși vine
Mi-aduce clipele frumoase.

E traiul suma de secunde
Și principalu-i cum sunt ele -
Lasă să-mi vină ca și unde
Pline cu suflete de stele!
Victor Bragagiu